SENTINELA

ANUL IV. Nr. 3
17 Ianuarie 1943

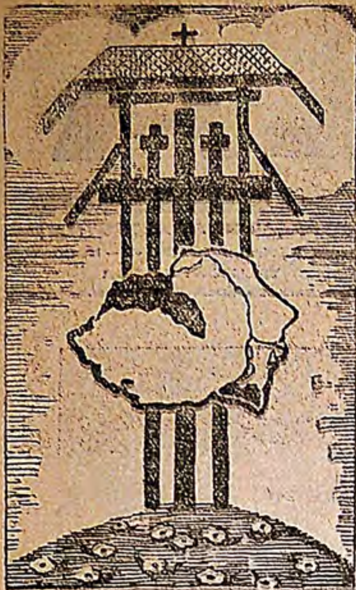
GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

Soldatul român, stâncă de granit la răsărit

Acolo în depărtatul răsărit, pe Don, pe Volga sau în Caucaz, feciorii României de azi înfruntă hoardele asiatice, aşa cum în trecut strămoşii lor au stat de strajă la porţile Europei, stăvilind puhoalele barbare. Alături de bravii camarazi germani, Românii luptă încălziţi în inimă de icoana scumpă a Patriei aşezată între hotarelei ei fireşti.

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

DATORIA CELOR DE ACASA

In crâncenele lupte cu inamicul din Răsărit soldații români, ofițerii și generalii comandanți își fac datoria sfântă către țară, având de îndurat suferințele impuse de un războiu lung și greu.

Apărători ai hotarelor noastre etnice, de invazia cotropitoare a unui dușman covârșitor numericește și îndelung pregătit în acest scop, războiul din Răsărit cere armatei noastre toate puterile ei, toate jertfele ei. Oastea noastră le dăruește cu prisosință pentru a salva ființa neamului!

O datorie sfântă pentru cei rămași acasă este aceea de a prețui această mare jertfă, cimentând solidaritatea internă.

Să amuțească deci acele patimi care desbină și mai vârtos să impunem tăcere limbuției flecare, atât de vătămătoare tuturor, prin transmiterea svonurilor tendențioase.

Zid de oțel, front de granit în contra dușmanului intern!

Românul știe să tacă și să rabde. Sunt virtuțile străbune ale poporului nostru.

In clipele acestea de mare încordare, în prag de destin, când zările biruinței mântuitoare apar din negura atâtor amare încercări, nu un apel, ci o datorie se impune celor de acasă de a fi la înălțimea luptătorilor de pe front, făcând ei înșiși zid de apărare în contra dușmanului.

Increzători în steaua neamului nostru, cu gândul și inima la cei plecați pe front, cu sufletele înălțate deasupra grijilor mărunte ale vieții de toate zilele, toți laolaltă să ne unim cugetele într'o unică și singură putere dătătoare de biruință: încredere în forțele noastre proprii, care ne-au izbăvit totdeauna în cele mai grele încercări.

Să fim demni de sacrificiul sublim al bravei noastre armate.

Răbdare și încredere în noi, — iată lozinca zilelor mari pe care le trăim.

„MIHAI VITEAZUL"
pe pieptul celui de al treilea aviator

In ceasul cel mai greu, când uriașe tancuri roșii reușiseră să se infiltreze în pozițiile noastre de apărare, căpitanul aviator Valentin Stănescu, ofițer de Stat Major, s'a oferit voluntar pentru îndeplinirea uneia dintre cele mai grele misiuni care s'au putut cere vreodată unui aviator.

Pe aripele slabe ale unui avion de legătură, asemeni unui curier de sacrificiu, a reușit să străbată de nenumărate ori liniile de apărare bolșevice, să le cerceteze pozițiile și să le evalueze puterea, să creeze o legătură cu unitățile noastre care apărau pozițiile înaintate.

Toată urgia armelor automate bolșevice s'a abătut peste aripile lui grele de răspundere. Și-a dus la bun sfârșit misiunea lui, calm, senin, lipsit de orice disperare eroică, cu acea sobrietate de suflet și faptă, comună sburătorilor noștri de pe front.

Rapoartele lui sunt model de claritate și pătrundere, orientarea lui prin haosul de tancuri nu a întâmpinat nicio eroare, permițându-i chiar ca prin aterizări repetate să îndrumeze unități române și germane, care se îndreptau neștiutoare spre inamic, pe calea cea bună. A condus apoi pe drumul cel sigur, găsit de el, grupul de transport care a alimentat, sub nasul rușilor, trupele noastre ce luptau din răsputeri cu un inamic de zece ori mai numeros.

A descoperit în cel din urmă sbor o mare unitate dușmană căutată de zor de forțele noastre. A fost rănit greu de focul uriaș al A. C. A-lui bolșevic, dar a reușit printr'o minune să se salveze împreună cu echipajul și aparatul.

E o pagină din multele viteji care se încheagă în răsărit din foc și sânge. A făurit-o un tânăr de 30 ani, subțirel și timid, care umblă în baston și se teme să nu deranjeze pe nimeni în tramvai atunci când se clatină nesigur pe picioarele lui rănite. E unul din sburătorii noștri dela Don, acei tineri care au creat în pragul primejdiilor și al morții un nou tip de român, pe tiparul sufletesc al generațiilor noastre viitoare. Sunt oameni naturali, simpli, înzestrați cu calități sufletești, de curaj, bărbăție, energie, putere și răspundere.

Căpitanul aviator Valentin Stănescu, cel de al treilea „Cavaler al ordinului „Mihai Viteazul" din Aeronautică, nu este un as. El nu a doborît avioane, ci a salvat mii de vieți, vieața a mii de frați de ai lui, nepregupețindu-și niciun moment vieața sa. A sburat în condiții dramatice, disperat, dar el era numai liniște și precizie, covârșit nu de riscul uriaș din fața lui, ci de greutatea misiunii ce i se încredințase.

Nu și-a creat de loc ceasul de glorie al vieții, preferând munca cinstită de voluntar care înfruntă moartea, cu toate armele leale ale tinereții și priceperii lui de sburător. Din acest aluat sunt construiți aviatorii noștri ce împânzesc azi cerul sumbru dela Don. Căpitanul Valentin Stănescu este cel dintâi care răzbate în lumina publicității supărătoare pentru acești oameni, pentru care legea aspră a datoriei nu îndrăgește asemenea procedee.

Ceea ce scriem noi aici nu este o laudă ce o adresăm eroului Cavaler. Scrisul nostru se îndreaptă către toți sburătorii, către toate aripile noastre, de pe ceruri străine, o mână de viteji, o flacără românească purtată peste zări depărtate, pustiind zările cenușii ale Rusiei dușmane. Rasa aceasta de oameni — sburători creați din primejdii și senin — rămâne mândria noastră de mâine, bucuria de azi.

S.

Adevăruri ce trebuesc cunoscute

Suntem în luptă cu cel mai mare dușman al omenirii, dar mai cu seamă al nostru. Este adevărat că am avut mulți dușmani de când „maica Roma" ne-a lăsat de pază aici, în calea tuturor vânturilor. Dar oricine poate azi să-și dea seama că primejdia cea mare s'a ridicat la Răsărit.

Am în fața mea o conferință ținută la Universitatea din Odesa, de savantul și marele român d-l profesor Simion Mehedinți. Aici vedem odată mai mult originea și forma primejdiei rusești pentru Europa și prin urmare pentru noi. Din acel sâmbure neînsemnat al ducatului Moscovei, relativ foarte repede s'a ridicat cel mai mare Stat continental.

Rusia — spune d-l Mehedinți — s'a născut în spatele lumii vechi. Lumea slavă a fost absolut absentă la toată săvârșirea evului mediu și până târziu pe vremea lui Mihai Viteazu.

Ei nu au contribuit cu nimic în stăvilirea puhoaielor barbare, fiindcă erau neînsemnați, pe câtă vreme noi, începând cu strămoșii Daci — care puteau ridica o armată de 200.000 de luptători — și până azi, nu am făcut altceva decât ne-am tot bătut pe toate fronturile și cu toate neamurile ce amenințau Europa.

Avem mândria că Turcii — amenințător — dela Mircea cel Mare, au mâncat prima bătaie în Europa, ca să nu mai înșirăm toate celelalte bătăi ce le-au primit dela noi.

Iar când Rusia moscovită apare în istoria Europei, după ce se ridicase în spatele lumii vechi, ea nu apare decât tot cu vădită pornire de invaziune, de cotropire și expansiune spre Apus. Primejdia slavă înlocuia numai primejdia otomană, dar cu mai mare amenințare. Dacă uneori am avut momente de protectorat rusesc, de alianță cu ei, s'a dovedit că nu era vorba decât de viclenia cinică a unui colos care își urmărea cu încăpățânată tenacitate expansiunea sa.

„Ursului moscovit i s'au tăiat de mai multe ori ghiarele de către Statele Europei coalizate. Dar totdeauna noi am fost tamponul ciocnirilor. Apoi, când comunismul a înlocuit țarismul tuturor terorilor și distrugător a peste 180 de națiuni, primejdia colosului din Răsărit ajunge la paroxism.

Azi nu mai avem în față numai politica de expansiune teritorială a țarilor, ci și fanatismul sângeros al unor generații crescute înadins pentru distrugerea lumii de valori creștine și de civilizație europeană.

Mai avem un singur noroc: că fanatizarea comunistă nu a mers până în adâncul straturilor populare.

In această luptă de exterminare a celui mai mare dușman al Europei, noi suntem aceia care ne-am întâlnit prima oară cu el. Infrângerea lui înseamnă salvarea creștinătății și salvarea noastră ca țară și neam. Acesta este adevărul care trebue să ne fie limpede în cap tuturor.

PE FRONT

Și uite-așa, m'a prins un dor de țară,
De câmpul blond, de arii, de tarlale,
De vastele livezi, de vechi podgorii
De munții mei ce-au cătănit răzoale.

Simt sulițele Prahovii în coaste
Și satul meu natal, mă arde'n trup;
Mă doare gândul, ochii, lung, suspină
Și brațele de-atâta dor se rup.

Chemări adânci îmi tremură sub frunte
Și-mi plânge, greu, copilăria'n gene;
Adolescența umblă prin balade
Prin solitudini și prin verzi poene.

Crește țara'n mine ca un rai;
Șesul ca o apă de lumină,
Dealul ca o glorie albastră
Muntele ca o tristețe lină.

Și uite-așa când stau pe prispa serii
Și-aici pe front cobor în anii mei,
Umbrele trecutului plutesc
Ca un freamăt alb de porumbei.

Locot. PETRE PAULESCU

Adevărații camarazi

Pe teatrul de războiu din Africa-de-Nord o coloană germană de camioane grele înainta către Vest pe o șosea de pustiu muiată de ploaie. Deodată primește știrea că în acel moment un post sanitar italian, așezat la vreo 20 kilometri la Sud de șosea, a fost victima unui atac aerian englez. Camioanele postului au fost distruse și nu mai există nicio posibilitate ca răniții să fie transportați.

Comandantul coloanei germane descarcă imediat un număr de camioane grele, pentru a lua cel puțin un oarecare număr din răniții italieni și pornește cu ele, prin ploaie și noroi, spre Sud, în ajutorul camarazilor italieni.

Ajunge la postul sanitar. In timp ce oamenii erau încă ocupați cu încărcarea în camioane a celor grav răniți, apare dinspre Nord-Est vârful unei secțiuni de avantgardă britanică. Cele două tunuri anti-tanc aduse de germani pentru siguranță intră imediat pe poziție și deschid focul. Englezii se opresc, trag câteva împușcături, dar păstrează respectuoși distanța. Intre timp reușește transportul tuturor răniților în camioane. In vreme ce vânătorii germani de tancuri continuă să țină în șah tancurile britanice, coloana germană pornește nestingherită cu răniții italieni către Vest.

Vizita d-lor Mareşal Ion Antonescu şi prof. Mihai Antonescu la cartierul general al Fuehrerului

Fuehrerul a primit în ziua de 10 Ianuarie, la cartierul său general, pe Mareşalul Antonescu, Conducătorul Statului Român.

La întrevederile care au decurs în spiritul prieteniei şi al frăţiei de arme oţelită în lupte, care uneşte cele două popoare, au luat parte d. von Ribbentrop, ministrul afacerilor străine al Reichului şi d. Mihai Antonescu, vice preşedintele consiliului de miniştri, care însoţea pe Conducătorul Statului Român.

La convorbirile militare au luat parte: din partea germană mareşalul Keitel, generalul Zeitzler, şeful statului major general şi general Jodl; iar din partea română generalul de divizie Steflea, şeful marelui stat major român.

Conversaţiile s'au extins asupra tuturor chestiunilor care interesează lupta celor două popoare şi asupra conducerii hotărîte a răsboiului contra duşmanului comun până la victoria totală a armelor noastre.

S'a constatat o înţelegere şi un acord desăvârşit de păreri cu privire la continuarea războiului pe tărâmul politic, militar şi economic.

Cu prilejul acestei întâlniri, Mareşalul Antonescu, Conducătorul Statului Român, şi vice-preşedintele consiliului de miniştri Mihai Antonescu au făcut o vizită şi ministrului de externe al Reichului von Ribbentrop, cu care au avut o întrevedere finală.

Vizita Conducătorului Statului Român la cartierul generale al Fuehrerului a avut loc în spiritul înţelegerii cordiale dintre cele două popoare.

Conducătorul Statului Român şi vicepreşedintele consiliului de miniştri Mihai Antonescu au fost însoţiţi în călătoria lor de generalii de divizie Dobre, Şteflea şi Rozin, de d. Răzmeriţă, secretar general al ministerului de finanţe, de coloneii Popp şi Davidescu, de Andonie, director general în ministerul român al economiei naţionale, de colonelul Gheorghe, ataşatul militar al României la Berlin, de d. von Kilinger, ministrul Germaniei la Bucureşti şi de generalul Hauffe, şeful misiunii militare germane în România.

Contribuţia României este apreciată mult la Berlin

Cu privire la convorbirile oamenilor de stat români avute cu Fuehrerul şi cu ministrului de externe al Reichului, se declară în cercurile competente germane că aceste convorbiri s'au extins la multilateralele probleme din punct de vedere politic, militar şi economic, care sunt în legătură cu participarea României la răsboi şi cu comunitatea sa de soartă cu Axa şi cu Europa. A fost vorba de una dintre acele luări de contact care au loc din când în când între personalităţile conducătoare ale popoarelor unite în lupta pentru clădirea Europei şi pentru apărarea împotriva primejdiilor ce le ameninţă.

Se subliniază în special de către cercurile politice germane că legăturile personale dintre conducătorii ambelor popoare s'au strâns cu acest prilej şi mai mult decât până acum, România fiind unul dintre partenerii cei mai importanţi la victorie, precum şi la pacea pe care această victorie o va aduce comunităţii de soartă a Europei.

Contribuţia României în lupta comună împotriva bolşevismului este apreciată la Berlin în mod deosebit, nu numai din punct de vedere militar ci şi prin participarea sa economică.

Se ştie că Mareşalul Antonescu, poporul român, armata sa şi economia sa merg hotărît pe drumul luptei cu nestrămutată credinţă în victoria cauzei comune.

Prin poziţia strălucită pe care o ocupă România în lupta pentru libertate a Europei, pot fi uşor deduse probleme indicate în comunicatul oficial, asupra cărora s'au dus tratative în mod amănunţit. Toate aceste probleme au fost reglementate — după cum se anunţă — în spiritul colaborării credincioase şi a prieteniei dintre cele două popoare, fie că a fost vorba de participarea trupelor române, fie că a fost vorba de contribuţia economică, contribuţie care e foarte importantă, avându-se în vedere marea bogăţie a solului român in produse agricole şi minerale.

Fireşte că nu este de mirare — se declară la Berlin — că au fost discutate cu acest prilej şi compensaţiile din partea germană făcute poporului român, dacă se ţine seama că Germania se strădueşte să înlesnească, prin mijloacele care îi stau la dispoziţie, lupta soldaţilor popoarelor europene împotriva inamicului comun.

Primirea Conducătorului Statului Român, Mareşalul Antonescu, la cartierul general al Fuehrerului este anunţată la loc de frunte de ziarele de seară berlineze.

Pe lângă comunicatul oficial, ziarele publică şi comentarii proprii, subliniind perfecta concordanţă a celor două ţări în ce priveşte continuarea ducerii războiului.

DEUTSCHE ALLGEMEINE caracterizează primirea aceasta drept manifestarea alianţei de nesdruncinat dintre Reichul german şi Regatul României în luptă şi în victorie.

Cele două ţări, adaugă ziarul, nu numai că au recunoscut primejdia bolşevică, dar, din cauza vecinătăţii lor imediate cu Uniunea Sovietelor, ele au fost expuse în modul cel mai direct primejdiei venind dinspre stepă. Recunoaşterea acestei primejdii pentru corpul şi avutul popoarelor şi statelor lor le-a pus în mâini armele, făcându-le astfel protagonistele el berării Europei.

Ziarul subliniază mai departe contribuţia României în marea luptă pentru existenţa Europei, contribuţie apreciată pe deplin în Germania.

Această contribuţie, relevă la rândul său BERLINER LOKALANZEIGER, este constitutită de faptele de arme ale trupelor române din sectoarele operative ale frontului de răsărit, precum şi de aportul important adus de industria română în ce priveşte conducerea economică a războiului.

Transmisionişti români la lucru

Inţeleptele cuvinte ale unui veteran

Zilele trecute, cu prilejul sărbătorilor, am avut putinţa să mă desprind pentru câteva ceasuri din viaţa frământată a Capitalei şi să poposesc în orăşelul copilăriei mele. De câte ori cobor din tren în acel tihnit colţ din Moldova, cu târgoveţi cuminţi şi muncitori, cu locuinţe albe, înconjurate de pridvoare şi grădini largi, cu străzi liniştite şi curate, simt o caldă emoţie învăluindu-mi sufletul. Din trecut, convoiul de amintiri mă întâmpină la sosire şi pornesc cu paşi uşori pe caldarâmul vechiu unde fiecare piatră mă cunoaşte, unde fiecare răspântie îmi vorbeşte de zilele luminoase de odinioară.

Drumul dela gară până la casa părintească duce pe dinaintea prăvăliei „La dorobanţul român", unde d-l Ion Dimofte este nelipsit dela datorie. Prin urmare, nu pot să trec fără să-i strâng mâna de bun sosit, mai ales că sufletul mi-i tare dornic să aflu toate evenimentele ce s'au întâmplat în târguşor în lipsa mea.

Nea Ion Dimofte este, deci, primul cetăţean al comunei natale care ia cunoştinţă de întoarcerea fiului risipitor, şi el, bucuros de această cinste, îmi scoate din pivniţă un păhăruţ din cel mai vechiu vin de Nicoreşti şi până seară află şi toţi cunoscuţii că am venit dela drum lung.

Şi de astă dată l-am găsit pe nea Dimofte, trebăluind în dosul tejghelei, cu pas sprinten de sergent de vânători, care a luat Virtutea militară în trecutul război. A privit peste ochelari când clopoţelul de deasupra uşei a scos un chiot argintiu de vestire şi apoi, recunoscându-mă, mi-a eşit înainte cu braţele deschise:

— A, lume nouă! Bun sosit la noi, vojnice.

— Bine te-am găsit, nea Dimotfe şi Dumnezeu cu noi.

Patronul a spus repede ceva unui băeţel cu obraji bucălaţi, trimiţându-l să aducă vin dintr'un ungher tainic al beciului, apoi, curăţind repede o masă, mă pofti să iau loc, aşezându-se bucuros lângă mine. Convorbirea începu domol, natural, parcă deabea eri ne-am fi despărţit. In cuvinte puţine i-am satisfăcut setea lui de provincial dornic de-a afla ce mai e prin Capitala ţării. Apoi, ştiindu-l sfătos, l-am lăsat pe el să-mi dea raportul despre toate întâmplările din localitate. Cu nea Dimofte nu ţi se urăşte niciodată, pentrucă are un minunat dar de a povesti în graiu dulce moldovenesc, a trăit şi a văzut multe şi ai vrea să stai şi o veşnicie cu el de vorbă.

Deodată, din odaia vecină se auzi melodia unei orchestre minunate, aşa cum nu mai răsunase în cuprinsul acelor încăperi.

— Ţi-ai pus şi radio, nea Dimofte. N'am ştiut până acum.

— Mi-am pus, mai mult să ascult comunicatele noastre depe front. Dacă n'am mai avut cinstea să fiu şi eu acolo cu băeţii, baremi să le aflu isprăvile, să fiu şi eu cu sufletul alăturea de ei, să-i binecuvintez în fiecare zi.

— Ai făcut bine, răspund eu. .. ..

— Bine şi nu prea, răspunse el pe neaşteptate. Maşina asta drăcească, pe lângă cele plăcute, prinde din văzduh din când în când şi miasme otrăvite. Vezi că aerul n'are bariere, iar duşmanul, pe lângă lupta de pe front, caută să te lovească şi la tine acasă, prin vorbe goale şi mincinoase.

— N'ai decât să întorci butonul, nea Dimofte, şi gata, amuţeşte gura spurcată a duşmanului.

— Asta o fac eu şi fără să-mi spue nimeni, continuă cam oţărît bunul nea Ionică, şi cred că fiecare român adevărat aşa face. Dar, vezi că mai sunt şi din acei nătângi şi curioşi care ascultă toate minciunele ca să aibă ce flecări la cafenea.

Eu, ce să zic? La început am ascultat un timp, ca să fac haz, dar pe urmă m'am scârbit tot auzind acele cuvinte într'o românească hârâită, rostite de haimanalele internaţionale care au mâncat odată pâine în ţara noastră. Ce cred d-lor? Că noi ne-am prostit aşa, deodată, ca să credem toate balivernile cusute cu aţă albă? Apoi, după spusele lor, ar trebui ca toţi nemţii şi românii să fie astăzi mâncaţi până la unul, iar bolşevicii să joace căzăceasca la Berlin, să bea vutcă la Roma şi să se bată peste pântece cu lorzii din Anglia.

Ar trebui dom'le o lege straşnică să curme rădăcina răului care hrăneşte toate svonurile.

— N'ai dreptate, nea Ionică, zic eu, numai aşa ca să-l aţâţ. Omul e liber să facă ce-o pofti la el acasă. Poate să audă şi discursurile negrilor din Africa, dacă îi fac plăcere.

— E liber, băete, dar să-şi ţie gura. Scorniturile iscate în capetele găunoase să nu mai fie împărtăşite şi altora, nici chiar rudelor. Dar, vezi că nu toţi au lacăt la gură. Şi se găsesc şi unii bărbaţi sperioşi ca babele şi destule femei flecare şi indivizi fără treabă sau străini interesaţi care să poarte vorba de colo, până colo, numai ca să menţie panica în oameni. Vorbesc mai ales de orăşeni, pentrucă ţăranii care îmi intră în prăvălie sunt aşa de cuminţi şi siguri de izbânda de mâine, încât îmi creşte inima când îi văd. Dar observ că d-ta cam zâmbeşti. Poate îmi bat gura de degeaba.

— Nene Dimoftache, am glumit adineaori — numai aşa, să te fac să vorbeşti. D-ta înfăţişezi pătura cea mare a poporului partea cea sănătoasă a ţării pe care se sprijină nădejdea noastră. Pentru vorbele astea înţelepte, dă-mi voe să te îmbrăţişez. Dacă toţi ar gândi ca d-ta, toate svonurile s'ar împrăştia ca negura la razele soarelui, iar propaganda duşmană ar muri dela sine, ca şoapta spusă la urechea unui surd.

I. VALERIAN

Pândarul și comandantul asigură odihna celor din adăposturi

Vânătoare pe Mare

Vânătoarea de submarine este una din cele mai îndrăznețe acțiuni pe mare. Cred că numai vânătoarea de balene mai este atât de interesantă.

Primul lucru pe care trebue să-l cunoască vânătorii de submarine este locul în care se află vânatul. Asta este o chestiune importantă, pe care nu o poate neglija niciun vânător din lume, fie că el se îndeletnicește cu împușcatul iepurilor, al leilor sau cu vânarea submarinelor. Fiecare vânat își are cotloanele lui. Ele trebuesc bine cunoscute. Altfel, se pierde timpul de geaba.

Marea Neagră este destul de mică, totuși submarinele nu pot fi vânate decât în anumite locuri. Ele au obiceiul de a veni doar în anumite regiuni, ca rechinii. Acolo trebuesc, deci, căutate.

Un sector în care pot fi găsite în toate anotimpurile sumarine sovietice — deci se poate face o vânătoare interesantă — este acela despre care ne vom ocupa mai jos. Rușii vin și stau cu submarinele lor în acest sector aproape tot anul.

Există o serie de nave de războiu care se ocupă cu această palpitantă vânătoare. Dacă le privești, vapoarele acestea nu-ți fac o impresie deosebită. Dar, după cum pescarii pot vâna cu bărcuțele lor mici pești de câte o sută de kilograme, tot așa și vaporașele dragoare pot scufunda submarinele.

Și la vânarea submarinelor, ca și la celelalte vânători de pe uscat sau de pe apă, cel mai mult timp se pierde așteptând.

Dragoarele românești — căci acestea sunt navele de vânătoare de submarine — în timpul în care așteaptă apariția vânatului, se ocupă și cu alte treburi. Ele fac dragaj. Au legat la pupă un aparat cu care taie parâmele minelor. Când sunt detașate din ancore, minele ies la suprafață și încep să plutească. Atunci dragoarele le pescuiesc, culegându-le din valuri și demontându-le. Operațiunea este plictisitoare și riscantă. Minele sunt niște arme drăcești. Le poți întâlni unde nici nu te aștepți. In ultima vreme rușii au început a lansa din avioane mine de sticlă, pe care nu le vezi cum plutesc la suprafața apei și de care te poți lovi în orice clipă. Dar marinarii noștri care fac dragaj sunt foarte iscusiți, așa că operația aceasta de curățire a mării continuă zi și noapte.

Dar să continuăm. După cum am spus, dragoarele fac și vânătoare de submarine. E o vânătoare grea, care se face cu arme foarte puține: cu grenadele. Uneori se întrebuințează și tunul. Dragoarele îl întrebuințează însă foarte rar. Nu greșim dacă spunem, că dragoarele vânează numai cu grenade.

Cea mai interesantă dintre toate vânătorile acestea a făcut-o aspirantul Rusu Gheorghe, în ziua întâia de Paști a anului 1942.

Dragorul se afla și în ziua de Paști în larg, așa cum se află aproape în toate zilele anului. Făcea dragaj. Draga, legată la pupă, nu întâlnise însă nicio mină întreaga zi.

Aspirantul Rusu, care e un tânăr frumos, cu părul și ochii negri și căruia îi place să glumească, spunea:

— „Rușii nu au astăzi ouă roșii pe mare, ca să le ciocnească, după cum e obiceiul, cu noi. Se cunoaște că sunt păgâni".

Când spunea „ouă roșii", aspirantul se gândea la minele marine, care sunt rotunde ca niște uriașe ouă de oțel și care sunt și colorate: adevărate ouă de Paști.

In timp ce se făcea dragaj, se asculta la aparat, ca nu cumva să treacă prin regiune vreun submarin rusesc. Aparatele de ascultare sunt ca niște urechi fermecate. Cu ele se poate auzi orice sgomat de pe mare, până la zeci de mile.

De data aceasta, prin aparatele de ascultare nu se auzea decât sgomotul ca de argint și de mătase al valurilor.

La bord, aspirantul Rusu spunea soldaților:

— Ce-ar fi să ne pice azi un submarin? l'am lua la ureche!

Asta înseamnează, în limbajul marinarilor, că submarinul ar fi legat la ureche și adus în port.

— Ei, ce ziceți, dacă apare submarinul rusesc, îl luăm la ureche?

— Il luăm, domnule comandant.

Țiganul țambalagiu Ghiocel și cântărețul de naiu Cocoș, care făceau parte din echipaj, și-au luat angajamentul să-i cânte rusului cum n'au cântat în vieața lor.

Pe mare, ostașii și ofițerii nu se gândesc decât la victorii și... la fete. Așa cum se gândeau acum. Țambalagiul Ghiocel începuse a cânta niște bătute și niște hore românești, de îți venea să sfărâmi puntea cu cismele.

Venise la sfat și cocoșul negru, mascota bordului, care a fost servit cu firimituri de cozonac. Cocoșul era înscris și el în lista cu echipajul dragorului. El ar fi putut sta, alăturea de comandant, tot timpul, fără rușine, fiindcă era un cocoș țanțoș. Dar mascota bordului — care nu avea nicio picătură de sânge nobil — prefera tovărășia țambalagiului și bucătarului, care erau la obraz tot așa de negri ca și cocoșul. Dacă în momentul acesta cocoșul se afla pe punte, la comandă, era pentru faptul că se aflau acolo și cei doi marinari prieteni. Oricum, prezența mascotei făcea să te gândești mai insistent la o victorie, căci avea un noroc orb cocoșul acesta.

Visul tuturor, de a dobori un submarin sovietic, a început a se împlini. Intâi a venit, abia putând să vorbească de emoție, sergentul Dinicu și a raportat comandantului că se aude cu aparatul de ascultare motorul unui submarin:

— E pe aici pe aproape! Și sergentul a indicat cu mâna direcția în care se auzea submarinul. Sfatul s'a spart. Oamenii au alergat la posturi. Singurul care a rămas pe loc, nițel contrariat că e părăsit, a fost cocoșul negru.

Vaporul a pornit cu mare viteză în direcția din care venea sgomotul submarinului.

Comandantul se afla lângă apartul de ascultare.

După vreo cincisprezece minute nu s'a mai auzit niciun sgomot.

Totuși submarinul rusesc trebue să fi fost pe undeva pe aproape. El își oprise mașinile câteva clipe, ca să facă ascultare. De sigur că și cei de pe submarin au auzit dragorul apropiindu-se și voiau să-l atace.

Comandantul a dat ordin să fie pregătite pentru tragere armele dela bord:

— Dacă iese la suprafață, deschideți foc fără comandă! Ochiți însă bine.

Așteptarea nu a fost lungă. Peste foarte puțin timp s'a văzut, la câteva sute de metri, un periscop. Periscopul unui submarin este nițel mai gros decât un baston. Sovieticii scoseseră acum periscopul pentru a lua poziția de atac și a lansa torpilele asupra dragorului.

Comandantul a poruncit să se mărească viteza la maximum și a îndreptat dragorul spre submarin:

— Il pintenăm! a strigat comandantul.

Când un submarin sovietic vine prea aproape, atunci nava de suprafață pornește cu toată viteza spre el, tamponându-l. In limbajul marinăresc nu se spune tamponare, ci pintenare.

Din această ciocnire nava de suprafață, care e totdeauna mai rezistentă decât submarinul, nu se alege decât cu ușoare avarii. Un submarin pintenat se duce aproape totdeauna la fund.

Dragorul n'a reușit să pinteneze însă submarinul. Rușii văzând că nava noastră se îndreaptă cu maximum de viteză spre ei, și-au retras periscopul, cum își retrag melcii cornițele, și a intrat sub apă la o mare adâncime. Dragorul a trecut pe deasupra submarinului fără să-l poată lovi.

Dar lupta nu era terminată. Aspirantul Rusu a poruncit să fie lansate grenadele antisubmarine. Aceste grenade sunt mari cât niște căldări și cu ajutorul unui aparat, ele pot fi reglate ca să facă explozie, în adânc, la adâncimea dorită de noi. Poți regla grenadele antisubmarine, așa fel ca ele să explodeze la zece, la douăzeci sau la optzeci de metri sub apă.

De data aceasta nu se știa, nici cu aproximație, la ce adâncime se află submarinul sovietic. Grenadele au fost reglate ca să explodeze la diverse adâncimi:

— Una din ele tot trebue să-l lovească, a spus aspirantul Rusu.

Totuși submarinul sovietic nu a fost lovit.

Când e atins de grenadă și se duce la fund, un submarin lasă să iasă la suprafață o pată uriașă de uleiu, care se întinde pe mare. Iese uleiu mult, ca dintr'un isvor. Pata aceasta rămâne pe suprafața mării săptămâni dearândul, mai ales dacă nu e furtună.

Aparatele de ascultare nu mai auzeau nimic. Submarinul sovietic ședea ascuns în fundul mării, cu motoarele stopate.

— Nu-i nimic. Tot trebue să iasă odată și odată, a spus aspirantul Rusu. Il vom aștepta aci și o săptămână.

Toată lumea era hotărîtă să nu lase submarinul să le scape. Câtă vreme era așezat pe fund, submarinul nu putea fi auzit. In momentul în care ar fi încercat să fugă, motoarele lui ar fi fost auzite cu aparatele de ascultare, iar dragorul s'ar fi luat după el.

In vremea aceasta la bord s'a instalat iarăși buna dispoziție.

— Să cânt o sârbă sau o căzăcească, d-le comandant, că poate aud rușii și ies la suprafață, a spus Ghiocel, țambalagiul. Lor le place muzica.

S'a făcut haz.

Bucătarul a spus că dacă vede periscopul el aruncă de pe bord cu securea.

— Nu am să-l dobor eu cu securea mea, dar cel puțin îi fac pagubă rusului.

Veghea era extrem de atentă. Ceasurile treceau, unu după altul, lungi, parcă ar fi fost ceasuri din postul mare, nu din ziua întâia de Paști.

— Hai, rusule, să ciocnim un ou roșu! Nu-ți facem nimic, țipa țambalagiul, crezând că o să-l audă cei din submarin.

Peste vreo șase ore s'a auzit sgomot de motoare. Bolșevicii se plictisiseră în răcorea din fundul mării și ar fi vrut să iasă la suprafață.

Dragorul s'a îndreptat spre locul din care venea sbârnâitul de motor, așezându-se chiar deasupra lui.

— E sub noi, d-le comandant! a spus sergentul care făcea ascultarea.

Au fost din nou aruncate grenade, dar în van.

Pata de uleiu nu ieșea la suprafață, deci submarinul nu fusese lovit.

Hârțuiala aceasta, care amintea de joaca șoarecelui cu pisica, a mai durat câteva ceasuri.

Intr'un târziu, sergentul Dinicu a anunțat:

— D-le aspirant, rusul este iarăși sub noi.

— Grenade pe el!

O nouă serie de grenade s'au rostogolit în apă și exploziile lor făceau să se cutremure marea, parcă i se spărsese fundul.

Rusul — așa cum numeau marinarii submarinul sovietic — iarăși și-a oprit motoarele.

Dragorul nostru era hotărît însă să nu-l părăsească

— In ziua întâia de Paști e plăcut să vânezi un submarin, spunea comandantul. Mai ales că vreau să-l iau la ureche.

— Vreți, măi, să-l luăm la ureche și să-l ducem în port? a întrebat comandantul pe marinari.

— Vrem, au răspuns cei paisprezece oameni de pe dragor.

— Chiar dacă stăm aici trei zile?

— Stăm și o săptămână, au răspuns entuziasmați cu toții.

— Stați voi fără pâine și fără tutun?

— Și fără apă!

In timpul acesta, cam la o sută metri de dragor, în tribord, a început să se contureze o pată de uleiu. Intâi celor dela bord nu le venea să creadă. Pata devenea din ce în ce mai mare. Din adânc ieșea, într'una, ca dintr'un isvor, uleiul.

Submarinul sovietic era scufundat.

In vreme ce marinarii aruncau beretele în sus, chiuind, țambalagiul a început să cânte, sentimental, un marș funebru.

— E pentru bietul rusnac, d-le comandant! a spus țambalagiul, amestecând în cântarea funebră, acorduri de jazz.

Bucuria era de nedescris. Singurul, părăsit și neluat în seamă, care nu pricepea nimic din cele ce s'au 'ntâmplat, era mascota bordului: cocoșul negru.

PICIOARELE

Dintr'un colhos, mă'ndrept spre alt colhos;
Din sat în sat, îmi cat cantonament,
Și uite când e vremea mai frumoasă,
Ne ia la ochi un crunt bombardament.
De-atâta marș mi-s tălpile umflate
Și-atâtea drumuri mi-au bătut, călcâiul;
Și cât mi-a fost de obosită firea
Așa cum am putut, am fost întâiul.
Nu m'am lăsat să mă răpună stepa
Și nici să mă doboare orizontul;
Am cutezat prin viscole tăioase
Și am ținut în Crâm, o iarnă, frontul.
Nici Bugul, Niprul, și nici Donul
Nu mi-au ucis elanul din picioare;
M'am dus mereu și mi-am târît calvarul
Departe, mult, spre soarele răsoare.
Și-acum de-aici, de-aici din Stalingrad
Privesc napoi spre țară, mulțămit;
Că Doamne mult am mers până la Volga
Și cât mai am de mers spre răsărit!!

P. P.

„Un oltean al dracului"

„Al dracului oltean", spuneau soldații din companie. Dar n'o spuneau cu ură și cu gând pieziș. Despre viață, chiar când te isbește uneori, nu vorbești decât cu drag. Spunându-i astfel, ostașii noștri dădeau o plastică imagine complexului de energie, vitalitate și entuziasm care în haina militară se numește Sublocot. Cercel Nicolae. Cel care avea să-mi fie camaradul drag și fratele celor mai multe dintre zilele și nopțile de front, n'avea să-mi fie din prima zi prietenul cu care să înpart dureri și bucurii, țigare și mâncare. Relațiile au început chiar furtunos între comandantul de pluton, în vinele căruia curgea argint viu și spirt și încheetorul lui, care privea viața prin lentilele ochelarilor. Dar Cercel admirabilul meu comandant m'a învățat să fiu eu însumi comandant. Cu mari cazne pentru mine și vulcanice explozii pentru el. La ce bun să le mai împrospătez astăzi când atâta spațiu ne desparte și când peste ele nu s'a așternut decât un gând recunoscător? Poate că el a fost singurul om foarte aproape de vârsta mea dela care am învățat ceva; ceeace-mi părea până atunci inaccesibil: comanda hotărâtă.

L-am știut întâi comandant, l-am văzut apoi prieten și l-am descoperit în lunile multe și aspre ale Rusiei, om. N'au fost surprize, au fost bucurii mai mult toate înfățișările lui noi. Iar clipele petrecute lângă el, au fost dela început odihnitoare. Deaceea de ce aș ascunde astăzi seninătatea cu care eșeam din bârlogul din lunca Donețului pentru ca în cortegiul bradt-urilor să gonesc 1 km, spre a ajunge cu sufletul la gură în marginea satului Sawodskoy, unde într'o cămăruță îngustă mă aștepta șahul pregătit și Sublocotenentul Cercel în prag.

— Hai Murgule! Au tras mult după tine ciolovecii?

Puteam să-i spun atunci cât au tras sau că în cutare zi numai o groapă deschisă întâmplător în față m'a putut adăposti de schije?

— Aș! Nu știi cum trag ei?

De altfel pericolul nu era mare și ziua știam că nu atacă Rușii (o, zilele calme, de apărare pe Doneț)), dar de-ar fi fost de zece ori pericolul mai mare, puteam să întârzii dela partida zilnică de șah, dela „pasiența" care avea să ne spună de scăpăm sau nu întregi din atacul viitor?

In căsuța aceia, în timp ce mișcarea unui pion avertiza: șah-gard, ne am depănat gânduri de viitor când moartea dădea târcoale casei. De unde să știm însă noi aceasta? Chiar de ne-o spunea „pasiența", n'o credeam. Când oboseam la șah, vocea lui Cercel umplea camera:

— Hai să vedem ce fac Rușii!

Și, în capul gol, cu bustul bronzat, alintat de vântul de primăvară, treceam prin livada care acoperea casa Sublocotenentului Cercel de vederile inamice. Ne strecuram apoi pe burtă prin buruieni, pe după trunchiul copacilor și ne opream în fața posturilor noastre de ascultare la 3—400 m. de cazematele rusești de pe celălalt mal. Cu binoclul la ochi, ne întreceam să vedem care descopere vreo lucrare nouă, vreo mișcare importantă. După un ceas-două ne întorceam. Treceam pe la Sublocotenentul Constantinescu Octav, care se împingea noaptea în mlaștinile râului și ne întorceam acasă unde Manea și Cârjaliu „Statul Major" al grupei de Brandt pe care o comanda Sublocotenentul Cercel ne pregătiseră o masă „balșoi". Venea apoi ora despărțirii când trebuia să mă întorc la oamenii mei, care mă așteptau și ei nerăbdători să le-aduc noutăți. Dela Cercel, fostul nostru comandant, soseam ca din redacția unui ziar...

Dar a venit atacul. 22 Iunie. După câteva ore de vijelioasă afirmare ostășească eram cu grupa de tunuri în fața pădurii imense și a satului Schewony Schachter. Cu pionierii încercam zadarnic să scot tunurile din câmpul de mine în care pătrunsesem adânc cu toții. Cercel trece pe lângă mine în fruntea grupei lui desfășurată în fir indian pentru a se strecura pe singura potecă îngustă de-o palmă, pe care se mai putea ajunge la sat fără riscul de a sări la fiece minut în aer. Nici nu face însă 200 m și o bufnitură înfundată învălue în fum primii oameni din grupa sa. Mă reped să văd ce s'a întâmplat: Cercel era în frunte. După treizeci de pași răzleți prin nisipul minat o altă bufnitură răsună în spatele meu; mă întorc frânt către locul unde mina neobservată țâșnise de sub piciorul lui Chelu, exemplarul ochitor al tunului I. Buimăcit privesc la fumul care se împrăștie lăsând privirilor spectacolul dezastrului de aici. Și în timp ce, caut să fiu de folos rănițiilor, în timp ce mintea nu știa ce soluție să găsească spre a salva restul oamenilor, tunurile și a mă apropia totuși de pușcașii care se depărtaseră la peste 7—800 m de mine, încleștați în atacul satului, cineva mă îmbrățișează cu obrazul viguras udat de lacrimi. Ostașul, comandantul plângea lângă mine pe cel mai bun ostaș al nostru... Atunci, de sub haina lui a răsărit omul, fără de care nu știu cum aș fi găsit eșirea din cumplita dilemă sufletească și militară în care soarta mă prăvălise în mai puțin de o oră. Pe pieptul sublocotenentului Cercel au înflorit decorațiile recompensei și ale vitejiei; dar în sufletul meu s'a incrustat imaginea ofițerului care, în viforul luptei, a găsit lacrimi pentru ostașul său drag și îndemn prietenesc pentru cel pe care îl pregătise să fie comandant de pluton. Și cine știe dacă propunerea care mai târziu, când lupta avea să se termine, urmărea să mă cinstească cu „Crucea de fier" n'o datoram și sfatului de frate mai mare al sublocotenentului Cercel...

Sublocotenentul 'nalt, brunet

Inalt și chipeș, brunet și blând, câte imagini nu se adună acum ca să'mpletesc din ele chipul liniștit al celui care în noaptea de 3—4 Mai 1942, în timp ce avalanșele rândurilor rusești se rostogoleau către poziția noastră, spre a ocupa Luzovka, trăgea cu „Boforsul" lui la 3—400 m., înroșind țeava tunurilor pe care-l împroșcau cu schije propriile-i proectile, pentru a opri atacul inamic la gura anticarurilor sale? Dar și după noaptea aceasta, sublocotenentul Georgescu ne-a apărut tuturor înalt și liniștit, cu nu știu ce aer de nostalgică filosofare în priviri și cu o duioasă resemnare în suflet. Intâmplările luptei au făcut să stăm mai departe unul de altul decât am stat în lunile aprige de vifor și ger ale iernei 1941—42 pe malurile Bugului. Auzeam numai de ceea ce se întâmpla în sectorul grupei I Bofors și par'că după fiecare luptă așteptam să-l regăsesc schimbat, înverșunat de vieața de campanie sau gata să povestească întâmplări mărunte, inimos și vesel — așa cum fiecare era că „a mai dus-o odată bine cu destinul", — dar sublocotenentul Mișu Georgescu ne întâmpina pe toți, la fel de tăcut, dând din umeri de par'că vroia să se scuze: Dacă nu mi-au dat Rușii ocazia să fac și mai mult! Apoi, privirea îi pleca undeva în zare în timp ce dintre buze pornea un șipot murmurat de fluer...

Plut. T. R. COSTIN I. MURGESCU

Pe un aerodrom român dela Don aviatorii se pregătesc pentru a ataca dușmanul

Sfânta camaraderie pe front

Și azi a fost o zi de activitate intensă. Bombardamentul a acționat cu toată puterea în zona frontului. Cum s'a risipit ceața, formațiunile de bombardiere grele, care așteptau ordinul de plecare cu motoarele încălzite, au decolat și brăzdând cerul punctat de norii împrăștiați ca fumurile albe ale unor uriașe explozii de proiectile antiaeriene, se îndreaptă spre țintă. Avioanele acestea grele și iuți, par în sbor ca niște guvizi. Comandantul grupului le și numește: guvizii mei.

Au lovit baterii și lucrări în teren, coloane și cantonamente și s'au întors escaladând baraje puternice de antiaeriană.

Deabia a fost, după aceea, timp necesar pentru realimentarea avioanelor cu benzină, cu uleiu și bine înțeles cu bombe, că a sosit ordinul pentru o nouă plecare, acolo unde comandamentul are știri de noi aglomerări inamice.

Căpitanul Antonescu șeful echipajului și adjutantul aviator Chir. formează în avion, nervul principal al patrulei, iar la 117 slt. Cior Ion și adjutantul șef Opre Gh., deabia sosit dela examenul de ofițer de echipaj decolează cu aceeași liniște alături de celelalte patrule.

Nici n'au nevoie de schimbarea capului la compas. Dealtfel sunt atâtea sboruri pe care le-au făcut în această direcție. Liniile, dușmane cunosc efectul a sute de bombe și grenade ce le-au căzut și le cad mereu în cap, din pântecele acestor avioane, pe care bolșevicii le urmăresc cu ciudă și fără efect cu proiectile de tun antiaerian.

Se străbat zone înourate; avioanele plutesc scăldate în razele solare răsfrânte în albeața oceanului de jos. Apoi se ivesc deodată, întâi ca o dungă joasă și apoi tot mai accentuat, ca după un prag prăpăstios, întinderile pământului. Se vede bine aci, ceea ce dovedește temeinicia datelor stațiilor meteorologice care împânzesc zona

Deasupra obiectivului, avioanele apar ca deobiceiu după diverse trucuri, care înșeală pe dușman asupra intențiilor. Acestea reușesc și acum, căci antiaeriana lor nici nu are timp să deschidă focul până ce lansatoarele primelor avioane se golesc.

Dar, deodată, avionul 130 se cutremură tot, sub presiunea unei explozii.

— Cade o sută treizeci! a rostit cineva dela bordul unui avion.

Fraza cuprinde totul... In misiune, căderea unui achipaj de alături e un fapt mut. Nu auzi nimic, înțelegi foarte puțin, doar dacă ai timp și putința să vezi ceva. Căderea ca și bombardamentul se produc într'o clipită, neavând timp să cugeți.

Avionul se angajează, învăluit într'un fel de nor de fum și benzină pulverizată, aruncând de pe el bucăți de înveliș... Sergentul Dumitrescu, mecanicul de bord, rănit grav, nu se lasă copleșit; cu un ultim efort, se târăște, ridicându-se puțin pe mâinile sângerânde și închide etufoarele; isbutește să oprească motoarele, salvând astfel avionul de incendiu. In acelaș timp, adjutantul Chi. încearcă stăpânirea avionului și isbutește, deci a ateriza... Incearcă scoaterea trenului de aterisaj, care-l ascultă și vine direct la aterisare în teren necunoscut. Așează perfect aparatul, dar pe butucii roților, deoarece cauciucurile fuseseră făcute praf de explozie. Este cu atât mai mare meritul acestui vrednic pilot, fiindcă aterisând în aceste condițiuni, salvează și avionul și echipajul, care în parte era rănit.

Din avionul 117, observatorul urmărea, împreună cu pilotul său, aterisarea forțată a camarazilor. Indată ce au observat așezarea aparatului, sublt. Cior., un admirabil bombardier, înalt și uscățiv, ordonă aterizarea lângă camarazii rămași în câmp. Adjutantul șef Oprea, unul din cei mai buni piloți din țară. pe categoria aceasta de avioane, vine fără teamă și pune aparatul pe trenul înclinat.

Jos, găsesc doi inși răniți, pe care niște tanchiști germani, care cu o vie camaraderie se repeziseră pe mașinile lor cum observaseră virarea avionului român, îi pansau cu multă pricepere.

Fără să piardă vreme echipajul este îmbarcat în avionul 117 și după câteva minute rănițiii erau îngrijiți în spitalul din localitatea de lângă aerodromul nostru. Astfel, datorită curajului pilotului din avionul accidentat, se salvează un întreg echipaj dela moarte, iar prin fapta lor, membrii echipajului avionului 117 înscriu o frumoasă pagină în cartea de glorie a aviației noastre, aceasta cu atât mai mult, cu cât erau lângă liniile de luptă și cu greu se putea ști dacă e în teritoriul amic sau inamic.

Este demn de remarcat actul camarazilor germani, care într'o clipă au fost la fața locului, dând asistență și fiind gata să transporte rănițiii la cel mai apropiat post de ajutor.

Serg. t. r. av. VELICIU ION

Incetarea focului

Focurile nu se mai aud.
Noaptea, somnul pietrelor învinge,
Brațu-i cel mai dulce căpătâiu.
Cântecul tăcerilor mă'ncinge.

Rar s'aud în depărtări coloane
Prin pârjolul satelor pustii.
Neagră pasăre, în suflet, dorul,
A'nceput a mi se cuibări.

Țărâna-i cu schije și-amintiri.
Fumul morții se înalță iară.
Din păgâna glie frații mei,
Somnul și-l îndreaptă către țară.

ION SOFIA MANOLESCU

Echipajul unui avion român gata pentru misiunea de recunoaștere

Jurnal de pe front

In noaptea Crăciunului prin stepă

De o săptămână nu mai contenește viscolul, care se repede cu furie în hornuri, în ferestre și în uși, sgâlțâindu-le cu putere. Vârtejuri furioase spulberă zăpada grămădind-o în troiene uriașe în fața ușii, prin șanțuri, peste tot. Firele telefonice șuieră prelung, înfiorător, ce în puterea nopții par un vaer pornit de undeva din fundul pământului. Cât vezi cu ochii, e o nesfârșită întindere albă. Niciun semn, nicio vietate.

Din când în când, doar agenții noștri de legătură, cu căciula trasă pe urechi, cu obrajii îmbujorați de vânt, se încumetă să străbată pustietatea asta... Suntem în stepă. Viscolul și zăpada căzută din abundență împiedică deocamdată desfășurarea operațiilor. De aceea acțiunea Marei Unități de Cavalerie este defensivă.

In bordee amenajate special sub pământ, ostașii noștri așteaptă să se repeată iarăși — furtună — în hoardele roșii. Din când în când, câte un proiectil fâșâind prin văzduhul presărat cu omăt, se sparge răbufnind în fața liniilor noastre, asvârlind în aer bulgări de pământ înghețat amestecat cu zăpadă...

De două ore am ieșit din poziție.

Satul în care suntem cantonați, ca toate dealtfel din Raiul lui Stalin, murdar și sărac, cu casele rare și dărăpănate, în care te isbește de departe un miros greu de mucegai, nu aduce nici pe departe cu o așezare omenească. Populația de aci are o înfățișare aspră și îmbătrânită de timpuriu. Obiceiurile și apucăturile acestor oameni dela periferia civilizației sunt dintre cele mai curioase.

Satul în care ne găsim e așezat pe o coamă de deal. Toată puterea viscolului, toată zăpada vânturată se repede în cocioabele satului. In nesfârșitul acesta alb al Stepei Kalmuce căsuțele par niște colibe de laponi din Impărăția Ghețarilor.

Intr'o casă mai răsărită, care cândva a fost cooperativă după rafturile goale ce am găsit aci, și pe care le-am transformat în paturi suprapuse, în jurul unei sobe improvizată dintr'un butoi gol de benzină, ne desghețăm mădularele rebegite de ger.

Crivățul șueră pe sub streșini, iar în satul peste care au început a se așterne tulpane de întuneric, urletul prelung al unui câine se pierde în împărăția de ger a stepei.

Departe, în zarea sură, cerul plumburiu se contopește cu albul imaculat al zăpezii. O cămilă înfășurată în umbre, târând după ea o târlie, merge cu pași leneși, legănându-și cocoașele.

Un calmuc răzbit de ger îndeamnă cămila care nu iese din pasul ei domol.

Ninge mereu...

•

E ora trei și pături vinete de întunerec s'au așternut peste albul zăpezii. (Ce devreme înoptează pe aici). Mâine este Crăciunul. Viscolul geme peste stepă ca un monstru învins. In casă la noi e cald și bine. Din când în când, ușa se deschide sub presiunea viscolului și valuri de zăpadă năvălesc înăuntru odată cu un fior de ghiață.

Așezați în jurul butoiului de tablă din care radiază căldură și lumină, frunzărim o pagină de gazetă ori recitim pentru a nu știu câta oară scrisoarea de acasă sosită cu ultima poștă.

Căpitanul a trecut pela noi, apoi s'a dus la popotă, lăsându-ne singuri.

Suntem patru inși: eu, plot. Dumitrescu, plot. Vlăsceanu și serg. maj. Ionescu. Ceilalți sunt pe poziție. Nu am aprins lumina. Este mai bine așa. Gândurile aleargă în voie, aducând pe aripi de vis icoane dragi nouă, pierdute undeva în amintire.

Focul trosnește în butoiul de tablă, aruncând pe pereți umbre jucăușe ca într'un basm cu Domnițe, auzit dela mama în nopțile lungi de iarnă, când eram copil.

La intervale neregulate, ciripitul unei mitraliere se pierde în mugetul viscolului.

Sfâșiind noaptea, câte un proiectil se sparge, ici, colo.

De afară se aud pașii ritmici ai sentinelei care merge încoace și încolo pentru a se desmorți. Din când în când, glasul se aude până departe, în stepă.

— „Sta..a..i!

— „Am stat, se aude răspunsul.

Și viscolul nu mai contenește.

Acoperiți de omăt, ostașii noștri, pe poziție, sfredelesc neîncetat pătura groasă de întunerec. Acolo, față în față, la numai câteva sute de metri unii de alții, armatele a două lumi diferite se află într'o permanență încordare.

Undeva într'un sat românesc, peste care cerul plumburiu se închină ca o cupolă uriașă, un copil cu bujorii în obraji întreabă, foarte nevinovat:

— „Când vine tăticu?...

Căldura din casă ne moleșește. Pleoapele se lasă grele peste irișii obosiți de nesomn. Din vreme, icoane dragi prind să coboare pe aripi de vis.

•

— „Dom'le sergent, a ordonat d-l căpitan să luați arma și cartușe și să veniți la ordine.

Smuls brusc din ostrovul viselor, privesc năuc soldatul ce a venit să mă cheme. Să fie o farsă? Nu cred. Cine se mai gândește la așa ceva acum?

Intr'o parte a sectorului nostru s'au semnalat azi dimineață concentrări de trupe inamice. Să fie ceva în legătură cu asta?

— „A ordonat domnu' căpitan să poftiți la ordine, repetă ostașul, văzând că nu mă urnesc din loc.

Imi trag căciula pe cap, mă îmbrac bine cu o subă îmblănită cu oaie, iau arma și ies. Afară, viscolul mă primește, asvârlindu-mi un pumn de zăpadă în ochi.

Ajung la locuința d-lui căpitan Dumitrescu D., bat la ușă și intru în cancelaria improvizată într'o cameră săracă cu ferestrele peticite cu placaj prin crăpăturile căreia viscolul vântură zăpada.

— „Imi trebue un curier isteț, care să ducă chiar în noaptea asta un ordin urgent la Grupul de Muniții — spuse d-l căpitan — și m'am gândit la tine. Mă privește lung, așteptând parcă răspuns...

O porțiune din drumul ce duce la Grupul de Muniții este paralel cu linia frontului.

Se aud focuri rare de armă, clănțănesc la răstimpuri, sinistru, mitraliere. Copita calului se afundă adânc în zăpada prăfuită. Din cauza viscolului ce a vânturat-o, acoperind pârtia, drumul este anevoios.

Calul geme greu, luptându-se cu viscolul ce ne aruncă zăpada în față.

Fulgii se topesc pe obrajii încinși, prefăcându-se în stropi reci ce se preling în spre bărbie. Deasupra liniei inamice, o rachetă despică negura nopții, aruncând în jur o lumină alb-verzuie.

In fâșia de lumină o rachetă, fulgii ca de sidef joacă purtați de viscol. E noaptea sfântă a Crăciunului! Acum o mie nouă sute patruzeci și doi de ani, într'o iesle de vite pe un braț de paie, Mântuitorul a venit pe lume, așa după cum au spus Proorocii.

Și viscolul nu mai contenește!

Trebue să fie târziu. Artilerie noastră bate din când în când.

Nu știu de ce, dar mă simt tare, plin de voință. Niciodată mai mult ca acum nu am fost mai sigur că voiu scăpa teafăr din această misiune.

Picioarele mi-au înghețat, iar pe obraji îmi curg sloiuri de ghiață. Pe grebenii calului și pe coamă fire albe de promoroacă par niște fire de argint. Nicio mișcare decât viscolul ce aleargă prin stepă, stârnind vârtejuri de zăpadă în urmă...

Prin întunerec deslușesc siluetele câtorva case. Un câine latră răgușit. Sentinela dela intrarea în sat mă îndrumează spre comandantul Grupului de Muniții.

Se crapă de ziuă, viscolul s'a mai potolit. O liniște grea se așterne peste tot cuprinsul stepei. Imbrăcați în alb, stâlpii de telegraf se înșiruie dealungul șoselei. Sunt singurele jaloane care-mi indică drumul.

Am predat plicul comandantului Grupului de Muniții și am plecat mulțumit că am dus la bun sfârșit misiunea primită. Am lăsat dârlogii pe gâtul calului, care înoată prin zăpadă.

Artileria nu mai bate, iar ciripitul mitralierelor nu se mai aude.

Intreaga fire este înfășurată într'o tăcere grea.

O atmosferă de sărbătoare plutește în văzduhul punctat cu fluturi de omăt.

Pământul pare un templu măreț, în care liniștea se cunună cu Cerul.

Prima zi de Crăciun în stepa Kalmuciei!...

Serg t. r. DIMITRIE SCHEIANU

O incursiune victorioasă la ruși

Suntem pe poziție în sectorul Bat. II dintr'un regiment de Dorobanți, unde inamicul forțează, încercând prin diferite mijloace obținerea unei victorii locale. Avioane de bombardament inamice sboară din direcția Sud-Nord, promițând și aici o noapte plină de activitate.

Intr'adevăr, la orele 22 inamicul cu ajutorul megafoanelor și a 2 aparate de radio, vorbește în termeni subversivi la adresa noastră, întrebuințând limba română și cântând frumoasele arii naționale și patriotice românești. Surpriza muzicală furnizată de vicleșugul „roșu" nu-și găsește nici un efect în rândurile soldaților noștri. Semnalizările optice din ambele părți anunță începutul luptelor ce vor să vină.

Parașutele luminoase sunt lansate și urmate de focul armelor automate ce doresc atingerea obiectivului și dominarea în lupte. Ostașii noștri sunt dornici de a face „ceva".

In plină noapte, Slt. Cândea execută o incursiune la inamic pe traseul ce duce prin fața plotonului II din Comp. 6 către colțul de S. E. al pădurii vestejite de tristețea toamnei înaintate.

Trecând prin grele peripeții, Slt. Cândea, ajunge la circa 100 de metri în fața pădurii ce ascunde pe vicleniі dușmani, unde este silit de reacțiunea promptă prin foc a inamicului să se înapoieze cu patrula, aducând cu el prețioase informațiuni.

In același timp, în fața plotonului se aud mișcări la circa 200 metri. Spre locul arătat pornește în recunoaștere serg. elev Arhip C-tin, împreună cu frt. Popescu Vasile și Purice Mihai, care au reușit să se apropie de inamic până la circa 100 de metri, când s'a deschis focul de ambele părți.

Intr'un boschet blestemat de urgia vremii se află ascunsă o grupă de luptă inamică compusă din 15 oameni. După 5 ore de luptă aprigă a focului, o parte din patrulă s'a putut retrage. Ca răsplată pentru munca depusă, sergentul elev Arhip C-tin capturează printr'o înțeleaptă cursă 2 soldați ruși, căutători de mine, prevăzuți cu materialul respectiv intact. La unul din aceștia s'a găsit un plan 1:50.000 cu tot dispozitivul inamic și organizațiunile, câmpurile de mine, P. C.-urile, etc

A doua zi avem o bucurie creștinească. Indeplinindu-și rolul ce'l are pe front, preotul regimentului sosește bucuros în satul ce-l ocupăm. Intr'o atmosferă pioasă se face o slujbă religioasă cu ocazia căreia au primit botezul ortodoxismului 39 de copii.

Ofensiva cultului religios, în numele Crucii Sfinte, își desfășoară astfel activitatea peste ruinele credinței comuniste.

Frt. SULĂ DUMITRESCU

ȚARA MEA

Cât va fi, în ceruri, soare,
Și cât stele-or răsări,
Țara mea, biruitoare,
Pe pământ vei înflori.
Cât vor străjui Carpații
Plaiul și câmpia ta,
Sufletul întregii nații
Pentru tine va lupta.
Stând de strajă la hotar,
Fiii tăi au biruit
Orice neam păgân, barbar,
Ce prin vremi a năvălit.
Pentru tine, mândră țară,
Cu morminte de eroi,
Toți străbunii se luptară
Cu al liftelor puhoi.
Bravi ostași te-au apărat,
Patrie, icoană sfântă.
Ei în suflet te-au purtat
Cu credință neînfrântă.
Pentru tine, toți Românii,
Intr'un cuget, strâns uniți,
Cu dușmanii, cu păgânii,
Luptă, azi, nebiruiți.

DIMITRIE ALBOTA

In certuri cine se bagă, pagubă trebue să tragă

Nastratin Hogea'ntr'o seară
Pe când viscolea afară,
De frig cum se desbrăcase
Şi sub plapumă intrase,
Aude în bătătură
La uşă ceartă şi gură;
Nevasta îi zise la aceste:
— Ieşi frate, de vezi ce este?
El răspunse: — Ia mă lasă,
Că se ceartă, ce ne pasă!
Ea iar cu ghiontul împunse,
El iar că nu, îi răspunse,
Dar văzând că pace n'are
Cu plapuma'nfăşat sare
Şi deschide uşa iute
La gâlceavă să se uite.
Dar ei cum îl văd îndată
Lasă gâlceava p'alt'dată,
Sar la Hogea, îl desfaşe,
Il las numai în cămaşe
Şi cu plapuma'n spinare
Fug pe'ntunericul mare.
Deci văzând Hogea aceasta
Intrând l-a'ntrebat nevasta;
— Bărbate, ce ceartă fuse?
El necăjit îi răspunse:
— Ia, pentru plapuma noastră
(Şi-acum vai de pielea noastră!)
Că pe loc cum o luară
Indată se împăcară.

ANTON PANN

Strigături

Foaie verde bob năut,
Puico, milă n'ai avut?
Hai desfă-mi ce mi-ai făcut!
— Nu-ţi desfac, bădiţo hăi;
Nu-ţi făcui doar ca să pici...
Ţi-am făcut... ca să mă iei!

•

Frunză verde frunzuliţă
Nu mai te'nsura, bădiţă,
Că sânt vremurile grele,
Şi nevestele... sânt rele,
Vor tot rochii de mătasă
Numai lucruri scumpe'n casă...
Ai cu ce le face?... bine,
Dacă n'ai, e vai de tine!

•

Mândro ce socoţi tu oare?
Că pereche n'ai sub soare?
Ba nici drumul nu l-oiu trece
Şi-oiu găsi, ca tine, zece!

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Putinei Jud-eţu Teleorman pân Gara General Praporgescu.

Neaţă al Nostru Drag! Primirăm epistolia Ma-tale şi d-atunci dă bucurie dormim cu ea subt capăt şi cu Neţişor. La mulţi ani iubitule şi să-ţi dea Mnezeu încă fo două galoane pă umăr şi mulţi ciolovecii prizonieri în traistă că ştiu că Mătale cât e noaptea dă lungă numai asta visezi ca orice român. Noi păiă făcurăm Sărbătorile ca dobicei dă parcă nici nar fi război. Cozonaci cozonaci parmalele parmale cârnaţii cârnaţi că slavă Domnului Ţara îmbelşugată ca a noastră aică alta nu e. Şi ţiam trimesără şi matale un pacheţel cu dă toate care credem că tio fi ajuns acum acolo pă Călmătuiu Rusiei dă îi zice Don. Da mă rog Don Don da ce fel dă Don? Don Major? Don Locotenent? Don Primar? Carele dântre ei? Te rog sămi scrii ca să fiu şi Io lămurită ce naiba că nu dăgeaba sunt nevasta Matale. Incolo mai nimic nou. Neţişor te sorcoveşte pă hârtie că nu poate altfel şi toţi ai noştrii dân sat care este mândri dă tine alde Tobei, alde Bărăgan, alde Florea lu Mangâru, alde moş Ion Stoenescu, alde Crăciun, Antonel a lu Ţânţaru [redacted] cornica a Vituparoaicii îţi trimete ma don fruntaşule dragă multă sănătate şi fericire şi aică să le aduci şi lor dă acolo câte doi bolşevici dă plug. [redacted]

A matale soţioară şi al matale flăcăiaş
Mariţica şi Neţişor

PROVERBE

Calfa bună e bogăţia stăpânului.

•

Când norocul schimbă pasul, n'aduc anii ce-aduce ceasul.

•

Nu umbla gonind vânturile şi măsurând pământurile.

•

Stă ca viţelul la poarta nouă.

Barbă lungă până'n burtă şi minte cu coadă scurtă.

•

Apă limpede, până ce nu vei vedea pe cea turbure n'o lepăda.

•

Calul de dar nu se caută în gură.

•

Corb la corb nu-şi scoate ochii.

Cum iubesc mexicanii

Un ziar spaniol din America latină ne aduce la cunoştinţă următoarea întâmplare perfect adevărată, în legătură cu firea iute a mexicanilor:

Doi prieteni din Mexico se întâlnesc întâmplător pe drum.

— Nu pot veni să te văd astăseară, îi spune Alberto lui Cesar.

— Ai nimerit-o, căci şi eu mă duc să-mi văd logodnica, îi răspunse Cesar.

— Te ai logodit?

— Nu tocmai, dar...

— Curios, spuse Albert, şi eu mă duc să-mi văd logodnica.

Se despărţiră, dar seara se întâlniră iar.

— Mă duc la Plaza Mayor, îi spuse Alberto.

— Tot acolo şi eu, îi răspunse Cesar.

La numărul 7 Cesar se opri.

— Eu am ajuns, îi spuse el.

— Şi eu la fel, îi răspunse Alberto.

Cesar îşi vârâ mâna în buzunar.

— Logodnica mea e oacheşă, spuse el, micuţă şi cu ochi căprui.

— Dar şi a mea e oacheşă, micuţă şi cu ochii căprui, îi răspunse Alberto.

Două gloanţe de revolver pornesc din ambele părţi, în acelaş timp.

A doua zi, la spital, Lucreţia Pellegrini, oacheşă, micuţă şi cu ochii căprui stă la căpătâiul unui pat. La vreo patru metri depărtare se află altă fată, la căpătâiul unui alt pat, şi ea tot micuţă şi cu ochii căprui.

E Isabela, sora Lucreţiei.

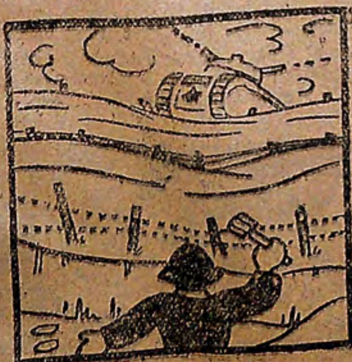
Neaţă camuflat

— Unde e Neaţă, camarazi?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Neaţă: — Aha, un tanc bolşevic vopsit în alb! Trebue să-i viu eu de hac!

— Copăcel, mititelule, copăcel! Crezi că dacă mi te-ai vopsit în alb ca miresele, îmi scapi!

— Predaţi-! Predaţi ciolovecî, că altfel vă trimet în iad, acolo unde vă e locul!

— Ta! Ta! Hăis! Hăis! Aşa, g'oabă, hai în liniile noastre să-i fac o bucurie domnului locotenent.

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

MAJESTATEA SA REGELE MIHAI I a decorat pe d-l profesor Mihai Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, cu Ordinul „Serviciul Credincios" în gradul de „Mare Cruce", pentru munca sa depusă pentru Ţară, Tron şi Armată.

CU PRILEJUL zilei numelui său, d-l Mareşal Ion Antonescu, răspunzând la felicitările guvernului rostite prin d-l profesor Mihai Antonescu, după ce a arătat lupta zilnică pe care o depune întreg poporul român ca şi ostaşii de pe front, a spus, printre altele, următoarele:

„Cu convingerea mea de soldat bătrân şi onest, vă mărturisesc că munca şi perseverenţa pe care ne-am impus-o cu toţii, nu poate să ne ducă decât pe drumul gloriei.

Aceasta ne va readuce graniţele şi asigurarea drepturilor poporului român.

Am credinţa fermă că din lupta titanică pe care o ducem nu numai pentru noi, dar şi pentru liniştea şi civilizaţia Europei, vom ajunge să fim răsplătiţi aşa după cum o merităm.

Să fiţi siguri că nu voiu ceda lupta decât atunci când se va trece peste trupul meu".

D-L MAREŞAL ION ANTONESCU, Conducătorul Statului, a dat următorul ordin de zi:

Personalul organizaţiilor de recuperarea materialelor de războiu care lucrează la Est de Nistru, a făcut eforturi lăudabile în împlinirea misiunii şi a adus importante foloase armatei.

Pentru munca fără preget, pricepere, râvna şi devotamentul, depuse în această rodnică activitate,

Citez prin Ordin de Zi pe Armată pe toţi ofiţerii, subofiţerii, trupa şi personalul civil, care au lucrat în aceste organizaţiuni.

PRINTR'UN decret-lege, publicat în Monitorul Oficial din 8 Ianuarie 1943, a fost modificată şi completată legea cu Nr. 794 din 4 Septemvrie 1941, asupra statutului invalizilor şi accidentaţilor de războiu, urmaşilor acestora şi urmaşilor celor morţi sau dispăruţi în războiu.

SERGENTUL T. R. Ionescu Grigore, contingentul 1933, din Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul", a dăruit lei 100.000, din care să se împartă o parte la zece invalizi cu copii mai mulţi şi la zece văduve din contingentul său, ca să-şi cumpere cele necesare Crăciunului.

Iată o frumoasă faptă care poate fi dată de exemplu.

D-L GENERAL ION RAŞCANU, primarul Capitalei, a dăruit din partea primăriei 600.000 lei, din care să se cumpere ostaşilor răniţi din spitalele din Bucureşti, ţigări, zahăr şi cărţi poştale. In afară de aceasta, va da şi câte 159 cărţi pentru biblioteca fiecărui spital, spre a servi ca hrană sufletească răniţilor.

Iată un adevărat părinte sufletesc al Capitalei.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

PARISER ZEITUNG publică un articol intitulat: „România, apărătoarea Europei" şi având ca subtitlu: „Activitatea de pe front".

„De luni de zile, spune între altele ziarul, comunicatele Marelui comandament german menţionează aproape zilnic şi în diferite sectoare ale frontului, activitatea trupelor române. Faptul că armata română are până acum un ofiţer decorat cu Frunzele de stejar la Crucea de Cavaler al Crucii de Fier, şapte Cavaleri ai Crucii de Fier şi foarte mulţi decoraţi cu Crucea de Fier cl. I şi cl. II, arată numărul şi calitatea ostaşilor români de pe frontul de Răsărit.

Mai puternică decât oricând a crescut în România convingerea că duşmanul de moarte al acestei ţări este Rusia, al cărei imperialism se desvoltă în două direcţii: ideologică şi militară.

După ce subliniază că Mareşalul Antonescu este „cel mai mare strateg al *ţării sale",* Pariser Zeitung *relevă opera rodnică şi realizările economice ale autorităţilor române din Transnistria.*

Articolul încadrează o fotografie, reprezentând pe M. S. Regele Mihai I pe front".

SUB TITLUL „Rusia de azi", ziarul spaniol „Informaciones" reproduce pasagii din ziarul american „Time", dintr'un articol scris de trimisul său special în Rusia Sovietică.

Intre altele, scrie:

„In Rusia Sovietică nu se poate cumpăra niciun ou, niciun sfert de kilogram de cartofi şi nicio litră de lapte, chiar dacă în schimb vrei să dai o monedă de aur sau o piatră scumpă".

După ce arată mizeria din Rusia, ziaristul termină astfel:

„Este imposibil ca cineva să-şi închipuie o stare de lucruri mai dezastruoasă".

Iată deci, pe americani mărturisind „binefacerile bolşevismului".

CHINA NAŢIONALISTA, care are o populaţie de peste 150 milioane locuitori, a declarat războiu Angliei şi Statelor-Unite.

Forţele axei se întăresc şi mai mult prin acest nou aliat.

ÎN ANUL 1942, marina şi aviaţia germană au scufundat peste 230 de vapoare duşmane.

Este o cifră care produce un gol uriaş în flota anglo saxonă.

BIBLIOTECA SENTINELA

APARUT în biblioteca „Sentinela" un volumaş de povestiri, intitulat „Bujorul", al d-lui Valeriu Măgureanu.

Cunoscut ca un animator entuziast al vieţii culturale la sate şi ca un înzestrat povestitor, mult gustat la posturile noastre de radio, d-l Val. Măgureanu prezintă, cu acest prilej, un buchet de povestiri şi de istorioare, pline de tâlcuri înţelepte, de cuminţenie şi frumuseţe morală.

Inspirate din vieaţa simplă a celor dela ţară, povestirile acestea sunt redate, cu un firesc şi fermecător dar de povestire, în limba curgătoare şi curată a celor mulţi, care se vor regăsi, cu tot sufletul şi credinţele lor, în paginele acestea limpezi şi atrăgătoare.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Deşi bolşevicii continuă să atace cu înverşunare, forţele aliate ce se menţin în defensivă, totuşi cârma de comandă a diferitelor sectoare ale frontului trece din ce în ce mai mult în mâna energică a comandamentului german, care manevrează acum pe inamic cu superioritate şi înăbuşă cu multă energie mişcările ofensive ale acestuia.

Această desfăşurare a situaţiei spre o stăpânire totală a ofensivei bolşevice se explică mai întâi prin slăbirea forţei acesteia, după aproape două luni de opintire sângeroasă, şi în al doilea rând, prin aducerea pe câmpul de luptă a surplusului de forţe germane necesar pentru a stăpâni efortul inamicului.

In prima perioadă a ofensivei lor, adică în ultimele 10 zile din Noemvrie 1942, şi în cursul lui Decemvrie, bolşevicii n'au avut în faţa lor decât o perdea defensivă germană nu prea numeroasă şi care înţelegea să se apere pe principiul defensivei elastice. Ca şi iarna trecută, germanii au adoptat tactica de a ţine în primele linii de contact numai forţele absolut necesare, în timp ce grosul armatelor stătea înapoia frontului, în poziţii de aşteptare, ceea ce făcea ca asprimele iernei ruseşti să nu atingă decât părţi mici din potenţialul de războiu.

Această tactică explică de ce la începutul ofensivei lor, bolşevicii au putut să pătrundă, graţie utilizării unor forţe mari, în zona de elasticitate prevăzută de comandamentul german.

Din ultimele ştiri de pe front reiese că lupta germană este din ce în ce mai viguroasă. Numeroase localităţi au fost smulse bolşevicilor.

In spaţiul larg de stepă dintre Volga şi Don, care se întinde cam dela Nord de Stalingrad până în apropierea regiunii Manici, se dă o crâncenă bătălie de mişcare, care nu se poate arăta pe hartă printr'un front continuu, ci mai degrabă prin săgeţi care se întrepătrund şi a căror poziţie se schimbă neîncetat.

Deşi reacţiunea germană este acum puternică, nu se poate neglija nici efortul bolşevic, de o tărie deosebită. Inamicul are aci, ca şi pe întregul front, un avantaj numeric. Desigur că această aruncare orbească în luptă a tuturor contingentelor disponibile va avea mai târziu un efect nenorocit asupra forţei sale.

Presiunea sovietică în Cotul Donului, care în zona Milcrova viza spre Bazinul Doneţului şi spre Rostov, a fost înfrântă şi aci ne găsim în cursul unei contraacţiuni germane de proporţii încă necunoscute. Bineînţeles, aceasta nu poate avea rezultate fulgerătoare, date fiind greutăţile iernii.

In sectorul Caucazian luptele se dau la Vest de râul Terek.

Trecând în Sectorul Central, luptele sunt extrem de violente în regiunea Velikie Luki. Numeroase grupuri sovietice sunt încercuite în acest spaţiu şi nimicirea lor va aduce fără îndoială importante schimbări de poziţii.

La Sud-Est de Ilmen atacurile repetate ale inamicului cu forţe blindate concentrate s'au prăbuşit fără ca sovietele să poată câştiga teren.

In genere, aceeaşi încleştare sângeroasă şi masivă, de uzură, pe întregul front, cu excepţia sectoarelor dintre lacul Ladoga (Leningrad) şi lacul Ilmen în Nord şi dintre Rjew şi Voronej în centru, care sunt relativ calme.

Se dovedeşte deci odată mai mult că acolo unde comandamentul german a găsit că nu este cazul unei reduceri a frontului, el n'a făcut-o, rezistând inamicului pe poziţii cu ultima energie, ca la Velikie Luki. In sectorul central prin urmare, unde tactica elastică nu putea fi utilizată decât cu sacrificii strategice, această tactică n'a fost utilizată, ceea ce arată cât de stăpân este comandamentul german pe toate mişcările şi planurile sale şi cât de neputincioşi sunt bolşevicii.

Frontul din Africa de Nord

In Africa intense acţiuni de aviaţie lasă să se întrevadă sosirea epocii marilor operaţiuni.

Lupte aeriene foarte violente au avut loc deasupra întregului spaţiu, pe care se găsesc în desfăşurare armatele lui Montgomery, avioanele germano-italiene fiind în general acelea care au căutat în formaţiuni dese să strice aranjamentele tactice ale adversarului în vederea bătăliei.

In Tunis, de asemenea, au fost ciocniri mai violente în regiunea muntoasă dela Sud Vest de Tunis (Mateur şi valea Medjerda) şi la Vest de Kairouan. Atacurile anglo-americanilor au fost respinse. Acţiune de aviaţie de asemenea foarte vie.

Un nou sector de luptă s'a creat în sudul extrem al Tripolitaniei, în zona adâncă a deşertului, numită Fezan. Anumite forţe franceze gaulliste sub comanda generalului Leclerc, pornite din regiunea lacului Tchad (Africa ecuatorială franceză), s'au angajat într'o acţiune greoaie peste Sahara, au trecut munţii Tibesti din centrul Saharei, cu înălţimi până la 3.400 metri, şi au intrat în Libia pe la Sud. Aceste forţe se găsesc acum în zona oazei Murzuk, la circa 800 km Sud de Tripoli, în luptă cu garnizoanele italiene din această regiune.

Planul lor ar fi, după ştiri din sursă oficială, de a se uni cu forţele franceze dizidente ce operează în Sudul Tunisiei, tot în zona pustiului. Aceste mişcări sunt urmărite cu atenţie la cartierul general al mareşalului Rommel.

Atlantic

In Atlantic alte 16 vapoare inamice, cu deplasare totală de 89.000 tone, au fost scufundate de submarinele germane.

Convoiul atacat la 9 Ianuarie în largul Azorelor, din care fuseseră scufundate 13 vase petrolifere, fiind urmărit mai departe, a fost totalmente nimicit, ultimele 3 vase, care scăpaseră avariate, fiind şi ele trimise la fund.

C. 60.156. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.